

FOLK OG LAND

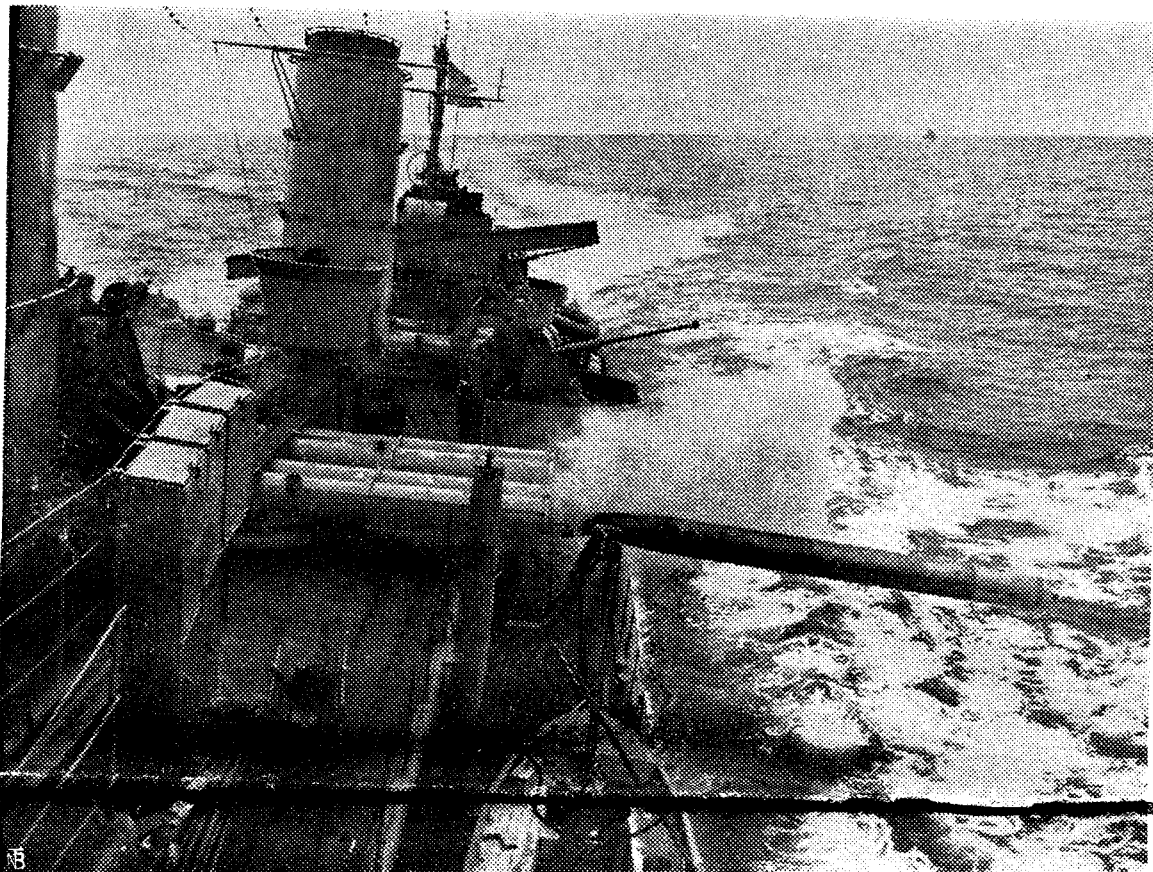
Nr. 4 — 11. ARGANG

LØRDAG 3. FEBRUAR 1962

LØSSALG 75 ØRE

NATO og «Nordens Dardanellerne»

Moskvas oppmarsj i Østersjøen

Svensk marinefartøy i Østersjøen

Så lenge Norges skjebne er knyttet til NATO-alliansen, er det naturligvis av betydelig interesse å studere maktforholdet mellom de to grupperinger. Spesielt kan det kanskje ha betydning å se litt nærmere på problemet med Østersjøen, som har vært så sterkt fremme i diskusjonen i forbindelse med den tysk-danske enhetskommando.

Det dreier seg her ikke bare om en kamp om herredømmet, men om det langt viktigere spørsmål om Sovjetsamveldet skal kunne benytte en «Rød Østersjø» som operasjonsbasis mot Vesten. I «Wehrpolitische Informationen» finner vi to betraktninger over situasjonen, som vi gjerne vil gjøre våre lesere delaktige i, fordi de vel gir uttrykk for det vi kan kalle «NATO-synet»:

NORDENS DARDANEL- LERNE

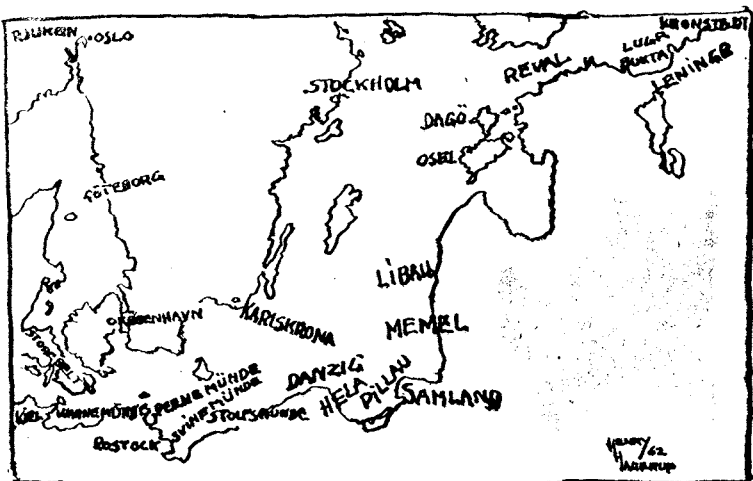
Da det nå ikke synes å stå noe mere i veien for dannelsen av en felles NATO-kommando ved utløpet av Østersjøen — etter at det i Oslo ble oppnådd enighet på basis av den såkalte Nordstadplan —

kan kanskje de årelange planlegginger etterfølges av praktiske forholdsregler, som er egnet til nå å sikre tilstrekkelig dette svakeste sted i det vestlige forbunds nordflanke. Et virksomt forsvar ved «Atlanterhavsporten», som — likeoverfor den veldige styrke

av den røde flåte i disse farvann — nødvendigjør betydelige anstrengelser, forutsatte nemlig en klargjøring av de hittil slemt forvirrede kommandoforhold. Hvor viktig dette var, ble jo tydelig bare ut fra den kjennsgjøring at Sovjetsamveldet nettopp i den siste tid benyttet enhver propagandistisk mulighet til å forhindre en brukbar overenskomst.

Sett fra Moskvas synspunkt er denne motstand fra Sovjetsamveldet absolutt forståelig. For den nye kommando påligger det løsningen av omfattende oppgaver, som samtlige er rettet mot betraktelig å redusere sjansene for vellykket militær aggresjon fra kommunistene. I tilfelle et angrep fra øst, dreier det seg jo her først og fremst om å umuliggjøre utbruddet av røde flåteenheter — i særdeleshet sovjetiske u-båter — til Atlanterhavet og dermed avbrytelsen av livsviktige forsyningslinjer for Europa. Der nest gjelder det om å trenge tilbake gjennom en energisk motoffensiv kombinerte offensiv-operasjoner til lands, i luften og på sjøen mot de danske øyer, Jylland og Schleswig-Holstein. «Nordens Dardanellerne» gir Vesten en gunstig posisjon for dette.

(Forts. side 8)

Røde flåtestøttepunkter ved Østersjøen

O. K.: Solidaritetstanken i vår tid

Tanken om en internasjonal solidaritet mellom arbeiderne, begynte for alvor å gjøre seg gjeldende ved proklameringsen av det kommunistiske Manifest for hundre år siden.

I dette manifestet forekom to poster som har hatt en forferdende virkning i hele verden. Det var:

1. Arbeiderne har intet fedreland.
2. Arbeidere i alle land slutt dere sammen.

I disse to setninger er den internasjonale solidaritet proklamert. Det skal altså være solidaritet mellom en norsk arbeider og en arbeider fra Nigeria, men kamp mellom en norsk arbeider og en norsk arbeidsgiver. Arbeideren har intet fedreland og heller ingen religion og ingen rase.

Men dessverre for idéen om den internasjonale solidaritet, der den har både fedreland, rase og religion.

Den første svikt i den internasjonale solidaritet viste seg ved utbruddet av den første verdenskrig. Hadde teorien om den internasjonale solidaritet vært riktig, så skulle den tyske arbeider ha vendt våpene mot keiseren og ikke mot russerne og franskmennene.

Den annen og avgjørende svikt kom i 1930 med kampen mellom Stalin og Trotsky. Stalin holdt på solidaritet innenfor landegrensene, mens Trotsky holdt på solidaritet over landegrensene.

Stalin vant denne kampen, fordi Trotskys lære om en internasjonal solidaritet er en umulig tanke, og også helt uvitenskapelig.

Det kan ikke nytte å kreve solidaritet mellom hvite, svarte og gule arbeidere. Det fins krefter i Universet som griper inn i politikken på jorden. Disse krefter ønsker konkurranse mellom rasene, ikke solidaritet.

Å arbeide for solidaritet mellom rasene er å arbeide mot Universets lov.

Babels tårn burde være en advarsel.

I 1930-årene vokste det da frem en ny solidaritetstanke — solidaritet mellom individene innenfor landegrensene, en ny folke-solidaritet, eller nasjonal-solidaritet.

I Tyskland fikk vi nasjonal-socialismen, i Italia fascismen. Men også i Russland

Stalin holdt på solidaritet innenfor landegrensene —

vokste den nye solidaritetstanke frem. Litt etter litt har internasjonal arbeidssolidaritet veket plassen for en solidaritet innenfor landegrensene, en folkesolidaritet.

Idag kommer dette faktum til tydelig uttrykk i Russlands forhold til Kina. Den internasjonale solidaritetstanke krever at den hvite arbeider i Russland skal senke sin levestandard til fordel for den gule arbeider i Kina. Hadde det vært sant at arbeideren intet fedreland har, og at arbeideren ikke har rase og ikke religion, så hadde sikkert også Krustsjov tatt brødet fra de hvite arbeidere i Russland og gitt til de gule i Kina. Men den internasjonale solidaritetstanke er usann, enten den finner sitt uttrykk i det internasjonale demokrati eller i den internasjonale kommunisme. (Forts. s. 6)

Trotsky på solidaritet over landegrensene

A. L.:

Randbemerkninger til rettsoppgjøret

ELLEF RINGNES:

— Det som virket mest usympatisk var at man uvilkårlig måtte få inntrykket av at våre myndigheter var mer oppsatt på å få kartlagt de tiltaltes formuesforhold enn selve skyldsspørsmålet.

— Det er blitt reist megen kritikk mot folk som har «motarbeidet» landssvikoppgjøret. Folk som har hatt manns mot til å benytte seg av den rett som enhver fri borger har i dette land til å hevde sin mening. Det er blitt kalt skumlerier og lignende. Men hva sier man egentlig til de offentlige instanser som etablerer seg som en slags ekstra-ordinær Høyesterett på tvers av domstolene? (Drammens Tidende 24. 6. 1950)

ERLING FOSSUM:

— For et alminnelig menneske er det i hvert fall ikke lett å se forbindelsen mellom medlemskap i et politisk parti og det gjerningsmål som er beskrevet i straffelovens par. 86.

(Laagendalsposten 12. 2. 1951)

— Veiarbeidere i Oksvall i Fosen kom i gar under arbeid i et sanntak over et menneskeskjelett 60 cm. under jordskorpen. Ved siden av la en 35 cm. lang jernkniv.

(Dagbladet 2. 7. 1960).

LORENZ VOGT:

— Under rettsaken mot ham (advokat, politispektor Haakon Schjøning) inntraff det i underretten et tilfelle som illustrerer hvor rettsomgann man den gang gikk frem. Schjøning var satt under tåne bl. a. for å ha vært advokat i 1920 mot noen unge gutter som hadde genert en nardoppmann og en nardfest i nærheten av Fossgrunn. Schjøning hadde i denne sak opptrådt meget forstandig. Han hadde spiset for at guttene ikke korrupsjon, utvalgte dommer. Men uten hans foranledning ble saken opphevet, og Høyesterett — den gamle høyesterett — med Henry Larsen som førstevevleder, åpnet guttene til uoelnyet iagseissraif. Om de nye formidla svevde påtalemyndighetene etter avgjøringen i den mest komplette uvitenhet. Da forsvaret gjennom Schjøning ble underrettet om den gamle høyesterettsdom, fikk han i all hast det tilstøtende irasfalt. «Vi prostituerer jo hele Høyesterett!»

Selvfølgelig var den gamle dom av oktober 1940 ingen prostitusjon for den gamle Høyesterett. Denne var ved opprettelsen av administrasjonsrådet gått inn for «legale» tilstander. Hertil hørte, at tyskerne og NS ble beskyttet mot Jøssingoverfall. Det var for denne beskyttelse av de

noe uønskede elementer, at Høyesterett — den gamle Høyesterett — ennå i oktober 1940 gikk inn med full kraft og strenge straffer. Det er helt iogisk, men har selvfølgelig intet å gjøre med legenden om Høyesteretts ubetingede motstand — det er jo også bare en legende. (Dagen 24. 4. 1950).

FRA H.ADV. GUNNAR ERIKSENS INNLEGG. I WILHELMSENSAKEN

Kirkedepartementet reiste sak mot lektor H. C. Wilhelmsen «til embeds fortabelse» for det forhold at han ikke meldte seg ut av Lærersambandet, som han ikke hadde meldt seg inn i. Akers Herredsrett, administrert av nåværende sorenskriver Høstad, fradømte ham stillingen. Høyesterett derimot frifant Wilhelmsen. Forsvarer for begge retter var h.r. advokat Gunnar Eriksen. Aktor var o.r.sakfører Bjarne Sundt. Sin forferdelse over å ha møtt virkelig og prinsipiell motstand i en «landssvik» sak uttrykker aktor — tildels truende — slik efter det stenografiske referat:

— Jeg har nå vært aktor i landssviksaker i snart to år. Og noe i likhet med dette har aldri hendt meg før! Alltid har forsvarerens holdning innskrenket seg til å bagatellisere sin klientens forhold, men her opplever man at det prosederes på rettmessigheten av disse ting. . . . Det eneste som er oppnådd er at selv om han (W.) blir frikjent av retten, vil han få mange ubehageligheter framover. Det er i tilfelle dårlige premisser å bli frikjent på. — (Uthevet av A. L.)

Gunnar Eriksen er sønn av den store kjemper sogneprest Alfred Eriksen, og her er noen av de replikker som skapte luft i luka og fikk taket til å løfte seg i rettsalen:

— Jeg kjenner ikke til at det efter krigen er blitt foreskrevet noen normer for *hvorledes* en forsvarer i landssviksaker eller andre saker skal opptre, men det kan jo hende at det utenom meg og utenom det jeg kjenner til har dannet seg en viss praksis i den retning som aktor har fremholdt nå. Men jeg vil i hvert fall si at selv om det var så, så vil jeg som alltid og resten av mitt liv forbeholde meg å løse de oppgaver som blir meg pålagt på den måte som jeg anser riktigst, uansett om aktor eller andre måtte være fornøyet eller ikke fornøyet.

— — Hva det spores om her er, om en mann i en viss situasjon har handlet riktig eller galt, og om han var berettiget til å handle som han gjorde, eller om de andre, som er blitt forherliget for det de gjorde, handlet riktig, om det var så ufeilbarlig det de gjorde, — eller om de ikke misforsto tingen, og om deres aksjon

Ny nasjonalsang for Fellesmarked-Norge

Ja, — vi selger dette landet som det stiger frem, —
vi selger jorden, skogen, vannet,
vi selger de tusen hjem.
Fedres kamp og tradisjoner
teller ikke mer,
vi selger alt for millioner,
og vår framtid ingen ser.

Visstnok er vi ikke mange, —
vi strekker ikke til,
men Arne Skaug og Halvard Lange
selger hva vi vil. —
Og Einar høyt fra talerstolen
preker om samarbeid og fred
i Israel, i Sovjet og Polen,
men i Norge blir samarbeid slått ned. —

Norske mann i hus og hytte
lytt til det store bud:
la oss friheten i dollars bytte,
la gullet bli vår gud. —
Fedrene på Eidsvoll kan vi svike,
vi selger grunnloven i øst og vest.
Hva betyr vel Norges rike
hvis kremmer Albion betaler
best? —

Ja — vi selger dette landet som det stiger frem, —
vi selger jorden, skogen, vannet,
og vår rett til å eie et hjem.
Og norrøn rase vil forsvinne,
den kveles vil av fremmed vold.
Hvem skal da ha tilbake et minne
om Wergeland og Tordenskjold? —

AKTOR.

(Læreraksjonen) ikke var bygget på et noe galt grunnlag, og for å godtgjøre at den oppfatning og den vurdering av situasjonen som saksøkte her foretok, at også den kunne kanskje være berettiget, for ikke å si like berettiget og kanskje viste seg å ha vært mer befyet enn det som senere er blitt autorisert som det riktige.

— — Og det er jo det *rene idioti* å snakke om at når man utferdiger en lov som går ut på at alle lærere uten hensyn til egen vilje og uten at de foretar noe positivt eller negativt i noen retning, skal de ansees som medlemmer av dette samband, — man kan jo ikke da snakke om innmeldelse, likeså litt som at man skal meldes ut av noe man aldri har meldt seg inn i. Det er jo i høy grad forvirret snakk, når man sier her i retten: De meldte Dem ikke ut av Sambandet. Nei, vel, han har aldri meldt seg inn, har aldri oppnådd medlemskap. Når man i det hele tatt befatter seg med saker som denne og man ser hva der kan komme frem, så kunne man mange ganger fristes til å tro at all sunn fornuft var gått i graven med tyskernes kapitulasjon.

(Fra «Læreraksjonens sanne bakgrunn» av rektor Hans Lødrup).

TANNLEGE MAAMOEN

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 43 33

Nå må bladpengene betales!

Dødsfall

Eugène Olaussen

Min gamle venn og kjening gjennom mange år, Eugène Olaussen, er død efter lang tids sykkelighet, 74 år gammel, og får hederlig omtale selv i ARBEIDERBLADET.

Olaussen var typograf av yrke, men slo seg tidlig på politikken langt, langt ute på venstre fløy. Fra 1911 til 1921 redigerte han således det kommunistiske ungdomsforbunds organ «Klassekampen», som ofte var ute i hardt vær som følge av sine skrivelier. For Olaussen la ikke fingrene imellom i sin agitasjon og havnet da også titt og ofte bak fengselsgitteret. Han var meget bereist og hadde naturligvis spesielt gode forbindelser med gammelkommunistene i Russland. Han kjente således personlig Lenin, Bucharin, Radek og mange andre av de store røde. I 1921 ble han valgt som stortingsmann for Arbeiderpartiet i Buskerud, men fulgte ved splittelsen i 1923 kommunistene.

I 1928 fikk han en nasjonal vekkelelse og brøt med kommunistpartiet. Han gikk i 1930 inn i Fedrelandslaget, hvor han drev en utstrakt foredragsvirksomhet, og kom senere over i Nasjonal Samling, hvor han bl. a. utfoldet en stor skribentvirksomhet.

I 1945 havnet han som så mange andre bra folk på Ilebu, hvor han viste seg som en god og hyggelig kamerat gjennom vanskelige år. Olaussen hadde sine åpenbare

menneskelige svakheter som ødela meget for denne begavede mann, som ellers kunne ha drevet det langt. Men likevel var han en markant politisk skikkelse i en oppløsnings og overgangens tid, og en mann som vil bli husket av de mange han gjennom et beveget liv kom i berøring med. O. M.

Ingvald Førre

Tidligere stortingsmann Ingvald Førre er død 82 år gammel. Fra 1928 til 1930 og fra 1934 til 1946 representerte han Arbeiderpartiet på Stortinget. Førre var en av de få stortingsmenn som ikke lot seg dupere av den freidige stortingspresident Hambro i 1940. Han tok kraftig til orde mot den ulovlige «fullmakt» Hambro forsøkte å tilsvindle seg på Elverum, og efter 1945 trådte han modig frem og benektet eksitensen av «Elverumsfullmakten». Han var forståelsesfull og hjelpsom i den kamp FOLK OG LAND i årrekker har ført for sannhet og rett, og det skyldes ikke minst Førre at «Elverumsfullmakten» nå definitivt er avsløret som den politiske svindel den var.

ANNELISE PAROW

TANNINNSETNING

Trondheim

Gisle Johnsonsgt. 5 - v. Lademoen kirke - Voldsminde

Tannlege

MARTIN KJELDAAS

Hansteensgt. 2

Tlf. 44 75 54

FOLK OG LAND

UAVHENGIG UKEAVIS

Redaktører:

ODD MELSOM, ansvarlig
ALEXANDER LANGE

Internasjonalismens galskap

Det er i sannhet en trist utvikling det norske HØYRE kan se tilbake på, og det er vel ikke urettferdig å si at forfallet tok til med den C. J. Hambro som i så stor utstrekning satte sitt kosmopolitiske preg på det gamle nasjonale parti.

Og så er det da idag blitt en slags sleeping partner i bokstavelig forstand til det styrende ARBEIDERPARTIET. Av den gamle nasjonale kursen er det idag ikke annet tilbake enn litt ekstra heing for ARBEIDERPARTIETS berømmelige NATO-politikk, og en slags forloren, avlegs kongelighet som vel skal dekke over at det er blitt internasjonalismens håndgangne parti på alle områder og derfor naturligvis nå kjemper drabelig for å bringe Norge under fremmede makter, som det heter i straffeloven.

Egne politiske mål og eget politisk syn har denne gjenganger av et parti naturligvis ikke. Det klistrer seg på de sosialistiske partier og deres sosialpolitikk som en igle og prøver å overby galskapen med enda litt mere velferd og enda litt mere utradering av det personlige ansvar. Pluss litt krydder for «dom fine» som skal stemme på elendigheten, med blindt forsvar for den forretningsstand som går i spissen med norsk sosialisme ved på alleslags måter å avskaffe den private konkurranse.

Vel, det har naturligvis hendt før at et parti har gått i frø på denne måte, og at en har sett hen til partiets unge garde for å se om det hele tross alt skulle være liv lage, om det spiret noe nytt og frelsende i den utbrente asken.

En skal ikke behøve å rote lenge før en i UNGE HØYRE finner det samme internasjonale tankespinn som innen moderorganisasjonen. Det er såvisst ingen nye og nasjonale linjer å finne der. Siste nytt er at det i konservative aviser med hederlige MORGENBLADET i spissen slås stort opp at disse unge voktere av det nasjonale «går inn for fredskorps». For denne de kennedyse venstreradikaleres fredskorps-humbug er «en medmenneskelig forpliktelse og et ledd i arbeidet for internasjonal avspenning» må vite. Og derfor må Norge også organisere en slik fredskorpsinnsats, sier disse unge i det nasjonale folkepartiet. De synes et halvt års opplæring i hjemlandet og halvannet års tjeneste i «utviklingslandene» kan være passende. Som spesielle forsvarere av kristendommen vil Unge-Høyre dessuten «utnytte misjonens erfaringer».

Hvortil så alt anstaltmakeriet? Hvorfor ikke overlata arbeidet til den misjon som har klart det så beundringsverdige hittil, og hvor en ikke har behøvet å lokke med god betaling og offentlig hyldest for å få «idealistiske og moralsk høyreiste kvinner og menn» — som de unge høyrefolk uttrykker det — til å demonstrere kristelig hjelpsomhet og medfølelse?

Men det er bare den ene side av saken, for hvorledes stiller disse unge nasjonale vepnere seg til den hjelpsomhet som ikke tar sikte på disse svartingene, den som den ensrettede presse har gjort så gjev og moderne? Hvorledes stiller de seg til hjelp til hvite «utviklingsland»? Og hva med en nasjonal resolusjon om det?

Vi ser at en annen norsk internasjonalist, helsedirektør Evang, offentlig vrir sine hender over forholdene i «utviklingslandet» Norge, hvor det trass i at det ikke er noen legemangel som sådan ikke er mulig på frivillig basis å skaffe selv den nødtørftigste faste legehjelp til Nord-Norge og til en rekke sykehus.

Enn om Unge Høyre og Evang og Studentsamfundet og alle de andre internasjonalistene gjorde et fremstøt for en hvit hjelp, som dessuten gjelder vårt eget land? Enn om de laget noen fredskorps av leger og andre til de nordlige deler av vårt land?

Selv om det ikke er så gjevt som sykehus i Kongo og andre steder.

Fellesmarkedet

SIGURD LYNGSTAD har i siste nummer en artikkel om FELLESMARKEDET. Jeg er enig i det han sier. Men det er en ting jeg synes bør komme mer frem i rampe-lyset, nemlig dette med de gode kår, som det snakkes så meget om, og som så mange mener må tilgodesees i første rekke. Dette at landet skal sikre seg god levestandard ved å gå inn i fellesmarkedet. For den store og arbeidende del av befolkningen vil fellesmarkedet, etter min mening, vise seg å være en skjebnesvanger feltagelse.

Politikkens mål er ikke å drive veldedighet. Politikk er intet annet enn uttrykk for økonomiske interesser. For at noen skal tjene må noen tape.

Når nu dette med fellesmarkedet har sett dagens lys stiller jeg meg tvilende. Alle land skal øke sin produksjon, alle skal øke sin eksport. Men folk kan ikke spise mer enn til de er mette. Det går ut over den svake. Er vårt land av de sterke?

Jeg vil forme min påstand derhen: La disse herrer sannsynliggjøre sine påstander om goder i fellesmarkedet. Inntil så skjer anser jeg dem for de postulater de er.

A

Mere hets

Hans Hellmut Kirst: Offisersfabrikken. Aschehoug.

Forfatteren av dette siste bidrag til tyskhetzen i Norge er tydeligvis en slags tysker — iallfall av statsborgerskap. Den omhandler det eldgamle og takknemlige emne om «den tyske kadaverdisiplin», som er så populært i Norge fordi man her overhodet ingen disiplin har. Og en kan si hva en vil om denne «kadaverdisiplin», så har den iallfall frembragt verdens beste soldater og det også soldater som i motsetning til for eksempel den russiske slik han var i annen verdenskrig, likevel har personlig initiativ og markant individualitet. Og sett fra et nyttestandpunkt må en vel si at den tyske offisers- og soldatutdannelse har vært usedvanlig vellykket. Resultatene er slik at enhver krigsskole i verden måtte ønske seg tilsvarende.

Bortsett fra at boken slik skyter langt over målet og at den er krydret med angrep på nasjonal-socialismen og forherligelse av den defaitisme som alltid brer seg sammen med nederlaget, så er den proppfull av pornografi.

Altså et makkverk.

S.

Eller er det kanskje negrene og de gule som skal ta seg av de norske behov? I tidens fylde når de hvite internasjonalister har spilt bankerott? Og trukket oss alle med i undergangen?

Foran storprosess om forholdene i Auschwitz

Ca. 30 personer med den siste kommandant Richard Baer i spissen på tiltalebenken.

Efter hva «Deutsche Soldaten-Zeitung und National-Zeitung» meddeler i siste nummer, vil hovedforhandlingen i den største prosess i tysk justishistorie antagelig finne sted i år. Den rettslige forundersøkelse er allerede åpnet for Landgericht Frankfurt. Det dreier seg om en prosess med ca. 30 anklagede, personell fra den ilde beryktede konsentrasjonsleir Auschwitz. Det hevdes som kjent at det i denne leir skal være avlivet med gass millioner av jøder.

Den mest kjente av de anklagede er leirens femtiårige siste kommandant Richard Baer, som har sittet i varetektsfengsel i ett år. En av hovedfigurene, leirlederen dr. Mengele, er forsvunnet og har som kjent vært eftersøkt over hele verden.

Tallet på anklagede vil overtreffen tallet på anklagede ved Nürnberg-prosessen, ca. 20 personer hver gang, og en regner med stor tilstrømning av presefolk fra hele verden.

Hvis en kan regne med en mere anstendig rettsbehandling enn i de tidligere krigsforbryterprosesser, så kan det bare hilse velkommen at en nå kan få oppklart begivenhetene i denne leir. Er det begått forbrytelser, og det er det tydeligvis selv om omfanget naturligvis ikke er slik som propagandaen har hevdet, så er det neppe noen som mener at de tiltalte ikke skal ha sin straff. Det er bare synd at umenneskeligheten likevel vil blomstre i en ny krig, fordi det bare er de tapende tyskeres krigsforbrytelser som straffes, mens de på den annen side ikke bare går fri, men overleses med ære og berømmelse.

Auschwitz (Oswiecim) er en liten polsk by. Den ligger omkring 50 km vest for Krakau ved Solna, en sideelv til Weichsel. I nærheten av byen ble der i 1940 åpnet en konsentrasjonsleir, idet man tok i bruk en tidligere polsk artillerikaserne og noen andre nærliggende bygninger. Ved slutten av 1941 ble den betydelig utvidet.

Den første kommandant i Auschwitz Rudolf Höss ble dømt til døden ved hengning i Polen 2. april 1947 og ble henrettet 16. april samme år i Auschwitz. Hans opptegnelser «Kommandant in Auschwitz» (skrevet i fengslet mens han ventet på den endelige domfældelse), og som også er utgitt på norsk, har som tidligere påpekt i FOLK OG LAND uhyre tvilsomt dokumentarisk verdi. Som et lite bevis på dette kan nevnes at Höss eksempelvis forteller at Eichmann hadde informert ham om at det var planlagt

Höss for «retten» i Polen

tilintetgjøre av 2,5 millioner bulgarske jøder. Imidlertid er det en kjennsgjerning (jfr. oppgaver i «Jewish Yearbook») at det i 1931 bare fantes 46.000 jøder i Bulgaria! Den samme pålitelige galgenfugl Höss vitnet også i Nürnberg — dengang håpet han på ikke å bli utlevert til polakkene, hvor han fryktet for å bli mishandlet endog verre enn i Nürnberg — at der i hans konsentrasjonsleir ble gasset ihjel 2,5 millioner. Senere erklærer han i sine opptegnelser dette for å være «altfor høyt».

I påvente av at denne rettsak muligens kan kaste lys over hva som er sannhet og hva som er grov propaganda og løgn, skal vi i et senere nummer gjengi et åpent brev fra utgiveren av NATION EUROPA, en offiser fra første verdenskrig Arthur Erhardt til statsadvokat Zeug i Frankfurt, hvor han legger fram endel høyst opplysende tall til belysning av statsadvokatens uttalelse om «de seks millioner» avlivede jøder.

EIENDOMMELIG HISTORIE-SKRIVNING.

I Polen er tydeligvis historieskrivningen på høyde med den norske. Den polske presse forteller iallfall at det skal gjennomføres store festligheter rundt i en rekke land for å feire «den tusenårige beståen av den polske stat». Under disse festligheter skal vel også rovet av de tyske østprovinser behørig feires.

Det gis seire som det ikke står glans av, bare styrke.

(Kari Gløersen).

Arkitekt

H U S T A D

Bærumsv. 5, Ø. Ullern
Telefon 55 61 29 - Oslo

HANS EGEDE NISSEN:

HARMAGEDDON

De «soveskyldige ved utvidelsen av konflikten Tyskland-Polen til 2. verdenskrig og grunnleggerne av 3. verdenskrig

Det er skrevet om enkelte engelske premierministre at de var psykopater, bl. a. nevnes Lord North og William Pitt den eldre i det attende århundre, og for det tyvende århundrede den herostratisk beryktede Lloyd George. Om de to første heter det at deres personlighet var en blanding av genialitet og galskap. Det samme kan med enda større visshet sies om Lloyd George, det har vi hans egen sønns bekreftelse for. Etter min ringe mening burde en viss senere premierminister, som etter beste evne har tynnet Europa og ført sitt eget land utover stupet også telle med i denne serie gale og geniale statsministre, men da det fortrinnsvis er slike folk man her hjemme reiser statuer i bronse av, skal jeg overlate til leserne å gjette ministerens navn. Det er ikke Chamberlain eller Baldwin. Begge disse statsmenn fryktet for den sorte hånds politikk i England, som i andre europeiske land.

Chamberlain, som den politiske herre, kjente til den sorte hånds - den internasjonale sammensvergelses - intriger og konspirasjon mot Tyskland, etter at det endelig hadde kastet den sorte hånds lenker av seg, de lenker som med et smukt navn ble kalt Versaillesdiktatet. Derfor uttalte Chamberlain, intuitiv som han var i 1938

«Den største svindler og bedrager som noensinne har levet»
«The greatest fraud and the greatest impostor that ever lived»,
kalte advokat James J. Laughlin Roosevelt i et åpent brev til
høyesterettsjustitarius Frankfurter

om Hitler: «Hitler var en mann man kunne stole på når han engang hadde gitt sitt ord». Og Baldwin uttalte i 1937 de berømte ord om Englands avmakt overfor den sorte hånd: «Jeg gjør alle anstrengelser for ikke å styrte Europa ut i forbryterske eventyr, men staten — Englands krone er ikke mere herre over sin historie. Makter som vi ikke makter å kontrollere, lar i England som i andre land sine særinteresser råde».

Baldwin, Englands premierminister understreker altså at det er forbrytere som driver sitt spill og arbeider på tvers av de ansvarlige politikere og statsmenn for et verdensanarki.

Tydeligst kom dette fenomen frem i det gamle folkeforbund i Genf, hvor det satt notoriske kjeltringer om hvem man ustraffet og uimotsagt kunne skrive f.eks. følgende; citert etter den kjente svenske forfatter Gustaf Ericsson i «Kreuger kommer tilbake» s. 35 i «Monsieur L. Frankrige, tonangivande fransk politiker, regissør i Genf — jurisk rådgivare för allehanda affärsföretag av tvivelagtig beskaffenhet, bevakat store sovjetrysska intressen i Väst-Europa, representerar stora anonyme finansintressen i Frankrige, Belgien, Østerrike, (Forts. side 7)

Dødsdans
i Prag

En roman om pragerrevolusjonens dager
i 1945

av OLGA BARÉNYI

(Oversatt av ODD MELSOM)

XI.

I POLITIPRESIDIET

Annensekretær hos politipresident Weidermann, en liten dame med skjev skulder og spisstrotteansikt, mønstrer misbilligende Helena Reumann, som, uten å forhaste seg tar av den blå draktjakken og herunder kokett smiler til sitt eget speilbilde i en støvet og sprukket tingest på veggen. «Nå, hå, De moret Dem godt, fru Helena?» spør hun syrlig.

«Ihvertfall bedre enn sammen med Dem, fru Pecha», kommer det nebbete tilbake.

«Jeg ville nemlig gjerne endelig engang kunne komme meg hjem».

«Herregud, se da ikke så fortørnet ut, klokken er jo bare såvidt tolv».

«Sjefen har allerede spurt etter Dem minst ti ganger. Bruker man nå igjen slike filler på hattene?»

«Ser De, fru Pecha, er det ikke rart? Sløret ble sikkert funnet opp for hestlige kvinner, og så er det oftest bare de vakre som bærer det».

Fru Pecha brummer noe og ordner sine saker i bærenettet. En termosflaske, en grønn genser, dagens tildeling av kunsthonning, allerede godt avslukket, og et engelsk-tsjekkisk leksikon, omhyggelig skjult med det brokede omslag til en detektivroman.

Plutselig skrik ute på gangen. Tunge skritt, uten å banke på river en eller annen døren opp, menn i tyske uniformer tramper inn, dessuten noen tsjekkiske politifolk, alle i en flokk, og midtpunktet i denne flokk er en mann hvis hode synes å være overhelt med blod.

«Hva er det?» spør Helena, mere av avsky enn av forundring.

«Er politipresidenten her fremdeles?» sier en av tyskerne.

«Javel», svarer fru Pecha gretent. «Han må imidlertid ikke forstyrres, fordi det stadig kommer telefonsamtaler».

«Rop på ham, men straks», sier tyskeren bydende.

Annensekretæren ser på Helena. Det er hennes plikt å gå til sjefen. Men fru Reumann blir rolig sittende på skrivebordet og tenner seg en sigarett.

I politipresidentens svære kontor lukter det intenst konjakk. Rett under bildet av Hitler i le-

gemsstørrelse i den brede svarte ramme — den har allerede huset tre potentanter: den østerrikske keiser Franz Joseph I, den tsjekkoslovakiske president Masaryk og nu den tyske diktator — sitter politipresidenten. Hans øyne er glassaktige, pannen full av svedperler. Da den polstrede dobbeltdør blir åpnet, blir det liv i hans innfalne, grå ansikt. Endelig kommer Helena!

«Hva er det for noe?» spør han skuffet fru Pecha, som gjør et skolepikekniks.

«Herr politipresident, man vil at De skal komme ut. Det er mange tyske politifolk der og også en militærpatrolje».

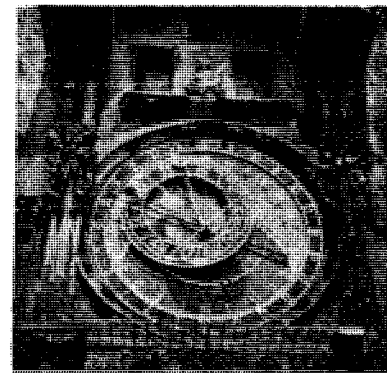
Weidermann stirre forferdet på henne. Altså likevel! Urolighetene begynner.

«Og fru Reumann er alt kommet. Kan jeg gå hjem nå, herr politipresident?»

«Jaja, bare gå — eller vent litt, jeg må først se hva som egentlig er iveien».

Fru Pecha fortrekker de smale leber og venter til hennes sjef har passert, så trasker hun brummende etter.

Alle uniformerte, tyskere som tsjekker, står stramme da politipresidenten viser seg. Det beroliger ham. Det tsjekkiske politi gjør altså ikke mytteri. Mannen

med det blodige hode ser han ikke, han sitter på en stol bak mennene. En politimann sprøyter vann i ansiktet på ham.

Føreren for militærpatruljen avgir melding. Nøyaktig ti minutter på tolv har denne kommunistiske hund skutt en tysk oberløytnant foran Hotel Alcron. Den skutte så ham da han klebet opp kommunistiske plakater. Rullen — den ligger på skrivebordet ved siden av Helena — ble funnet i Palais Lucerna bak en søppeldunk. Det er 27 plakater, størrelse 120 ganger det og det. Det er nødvendig straks å forhøre mannen, for det kommunistiske rede må renses allerede idag. Pryl ham så lenge til han tilstår alt.

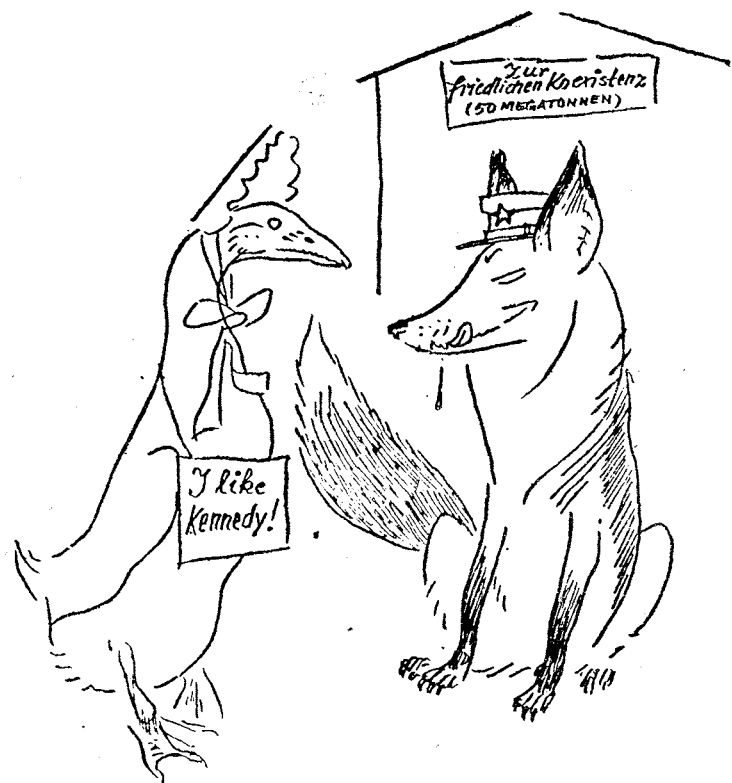
«Vi trodde forresten at De ikke var her lenger, herr politipresident», bemerket en tysk offiser, kameraten til han med de tykke kinner.

«Hvorfor skulle ikke jeg være her?» spør politipresidenten mistroisk med sammenknepne øyne. Trodde kanskje denne stortalende kaféstangjesten at han hadde flyktet?

Aha, tenker offiseren, altså ikke hjemme, men her skulle hyrdetimen være. Men hvorfor lage slike hemmelighetsfulle fiksfakserier — piken er da virkelig prima.

«Vel, nå må vi videre», føreren for patroljen hever hånden til hilsen, og fordi han står like ved fangen, knytter han den så og lar den falle med kraft på hodet hans. «Skynd deg å tilstå, du røde svin, ellers —»

Forts. s. 7

«å forhandle er best for begge parter!»
(Deutsche Wochen-Zeitung)

SLIKT HENDER I Ben Gurions Israel

En artikkelserie av den jødiske anti-zionist Moshe Menuhin

Fall Issue, 1961

ISSUES

VOLUME 15

NUMBER 5

Sequence number relates to Council News, former official publication of the American Council for Judaism, and Brief, our newsletter. For filing purposes, Issues should be retained in sequence with previous issues of Brief and Council News.

TABLE OF CONTENTS

Opinion	Open Secrets of the "Lavon Affair" Moshé Menuhin	PAGE
		1

IV.

Ben Gurion trekker seg tilbake — påny.

De vil huske at umiddelbart etter massakren på arabere i Qibya i 1953 fikk verdens uttrykk for avsky over Ben Gurion og hans følge Ben Gurion til «å føle seg trett». Han trakk seg tilbake både fra jobben som førsteminister og som forsvarsminister. Slik ble Moshe Sharett første minister og Pinhas Lavon ble forsvarsminister. De trodde ihvertfall det, og Ben Gurion trakk seg tilbake til sitt ørkenhjem i Sde Boker.

Ben Gurion trakk seg selv sagt ikke mere tilbake enn élitene av hans militære sirkel som uavlatelig gjorde pilgrimsreiser til Sde Boker. Ben Gurion var bekymret over verdensutviklingen, spesielt i U.S. A., hvor vi ikke gjorde det Ben Gurion ønsket. Tidligere president Eisenhower hadde overtalt England til å overgi Suezkanalsonen med alle dens baser, flyplasser og militære utstyr til egypterne. Videre ble vennlige forbindelser med Egypt dyrket av daværende ambassadør Henry Byroade som startet et amerikansk hjelpeprogram for Egypt på omkring 50 millioner dollars.

Opphisset og redd for de mulige konsekvenser bestemte den israelske hjernetrust seg for et dramatisk machiavelliansk komplott bak ryggen på den offisielle forsvarsminister Lavon. Først måtte de gode

forbindelser mellom Egypt og USA ødelegges. Så måtte Egypt underkues før det ble for sterkt. Tilslutt måtte Sinaiørken, Gazastripen og hele Negev (syd) som førte til det indiske hav fravristes Egypt.

Frankrike, som var dypt innviklet i undertrykkelsen av arabernes revolusjon i Algerie i 1954 og som var tirret over Egypts hjelp til Algeries arabere utviklet plutselig et «øtentativt vennskap» for Israel. Frankrike tømte inn i Israel sine mest moderne rakettvåpen som egypterne aldri hadde sett før.

Og slik, ikke langt fra den Sinai ørken hvor Moses grublet over og proklamerte budene: Du skal ikke slå ihjel, du skal ikke stjele, du skal ikke begjære, arbeidet de hemmelige styrere av Israel ut detaljene for de kommende år 1954, 1955, 1956. Den første oppgave så lett og enkel ut: Fra juntaens «sentrum» i Paris ble en flink senioroffiser, en ekspert i «jødisk utdanning av muhamedanere» og en ekspert i kunsten å spionere og å fabrikere brannbomber, sendt til Egypt for å arbeide blant den egyptisk-jødiske ungdom i den hensikt å overtale dem til å sprengre amerikanske etablissementer for å hjelpe deres «jødiske hjemland».

I løpet av november måned 1954 gikk tingene glatt. Amerikanske biblioteker, amerikanske informasjonskontorer,

Forts. side 6

Beslutningen hos hele den arabiske verden om å bote på den urett som var begått mot araberne i Palestina

Betraktninger omkring Europas samling

Og gamle synspunkter som fremdeles har gyldighet

Idag da striden står om mulighetene for å samle Europa økonomisk og politisk og i første rekke kanskje om måten dette kan skje på, har det vært trukket frem, blant annet av FRIHETEN at det arbeide som pågår på denne front bare er en videreføring av Quislings politiske tanker og mål.

En snev av sannhet er det naturligvis i dette, men på den annen side må det sterkt understrekes at det ikke var en samling ledet av vesttyske separatister, franske kaospolitikere og vaticanstyrte italienerne Quisling forestillet seg. En får vel heller si ganske det motsatte. Det var en nordisk ledet samling han gikk inn for, en samling av Europa med utgangspunkt i en germansk samling og gradvis bygget ut gjennom tilslutning av andre europeiske folkegrupper.

Den som idag går inn for pangermanismen blir som alle vet grundig hånet og latterliggjort i alle aviser fra det ytterste høyre, gjennom FRIHETEN og helt ut på den radikale ytterfløy DAGBLADET. For i disse rotløse og instinkt-løse organer er som kjent all visdom, all kultur og all sann fedrelandsfølelse samlet.

Pussig nok har våre ypperste diktere, såsom Ibsen, Bjørnson og Hamsun også sett på et germansk forbund som målet for våre nasjonale bestrebelse. Fra Ibsen har vi en rekke uttalelser om dette:

«Min livsanskuelse var ennu dengang nasjonalskandinaviske, og jeg kunne derfor ikke komme riktig tilrette med det fremmede stoff. Så opplevet jeg den store tid i Tyskland, krigsåret og den påfølgende utvikling. Alt dette hadde for meg på mange punkter en forvandlingsmakt. Min anskuelse av verdenshistorien og menneskelivet hadde hittil vært en nasjonal anskuelse. Nå utvidet den seg til en stammeanskuelse, og således kunne jeg skrive «Keiser og galilæer».

Et annet sted skriver han:

De små nordiske folk kan sikre seg sin frihet ved å arbeide for et forbund av alle germaner eller teutoner. Det er så mange navn, men jeg tror man især stanser ved alle syd- og nordgermanere, i Tyskland, Østerrike, Holland, i Belgia, i Sveits og i våre stater og i Storbritannia og Amerika. For de små er allianse et livsspørsmål, for de store et maktspørsmål. Derfor er det oss, småstatsfolkene som skal bryte isen».

Og videre:

»Jeg har nemlig ikke skiftet sinnelag likeoverfor Tyskland og vil aldri gjøre det. Jeg er, likesom de fleste norske skandinaver, pangermanist. Jeg ser på skandinavismen bare som et

Fellesmarkedet er Quislings gamle «kongstanke» og tyskerne drøm

Om Karl Evangs brosjyre og et supplement til

beide innenfor de som

Slik ser «Friheten» det

gjennomgangsstadium. Dersom jeg visste at vi skandinaver i all fremtid skulle bli stående ved et isolert skandinavisk forbund, så ville jeg aldri mer bry meg med å dyppe min penn i et blekkhus for å fremme denne sak».

Og Bjørnson var fullt på linje med sin store dikterbror. Han understreket at i det germanske sambandet måtte først og fremst skandinaverne og tyskerne være med, dernest nederlenderne, flamlendere, sveitsere og angelsakser. Tyskerne måtte være kjernen i det germanske sambandet og tysk måtte være hovedsproget eller det viktigste sambands-

sprog. Bjørnson begrunnet dette med å vise til Tysklands store folketall, naturlige rikdommer, høye kultur og geografiske beliggenhet. — Det folkerikeste kulturlandet midt i Europa med gode sambands- og trafikklinjier til alle områder av det moderne kulturlivet. Han skrev herom:

«Forbundet med Tyskland er en slekternes sak. Hva det en gang fører til vet vi ikke. Men ser vi at med dem går vår fremtid, og at åndelig og legemlig er vi gjensidig hinannen størst til hjelp av alle folk på jorden — da begynner hver enkelt idag, begynner med å slå hatet ned, med å hindre allianseskap med Tysklands fiender, og begynner med å lære tyskerne selv å kjenne».

Videre uttalte han:

«Jeg har aldri dulgt eller forandret min pangermaniske overbevisning. Tvertimot har den, tross alle forsmedelser, aldri vært sterkere enn nå for Amerikas tilnærming til England gir meg nytt håp om et forbund mellom alle germaner, som for meg står som det skjønneste og største av alt i verden».

Som en rød tråd går denne tanken om et stornordisk samband også gjennom hele Vidkun Quislings liv og virke.

(Forts. side 7)

Quisling hadde godt følge i sitt syn på nordisk-germansk samarbeide, blant annet av Ibsen (øverst), Bjørnson og Hamsun. Men kulturbæreren «Dagbladet» mangler riktignok!

SLIKT HENDER -

(Forts. fra side 5)

amerikanskeide teatre og forretningsbygninger i Cairo og Alexandria ble sprengt. Det amerikanske folk og den amerikanske regjering ble fornærmet og de gode forbindelser mellom Egypt og Amerika ble truet. Men i desember ble hele den sørgelige bande av forrædere, tretten ialt — stakkars vilde egyptiske jøder som burde ha visst bedre og forblitt lojale mot deres hjemland Egypt — fakkert på fersk gjerning av det egyptiske politi. De stakkars fyrer falt sammen og tilstod. De røbet til og med deres tilholdssteder og hemmelige radiomottagere hvorigjennom de tok imot meldinger i kode fra utlandet.

Da han ble arrestert, begikk den israelske arméoffiser som ledet gjengen av sabotører selvmord. Under rettergangen i Egypt i januar 1955 skrek marionettene til de israelske styreere i New York som stukne griser: «Rettergangen i Egypt er et rettskuespill, det er blanke antisemitismen». Men de tiltalte erklærte seg alle skyldige og skyldte igjen på det israelske pariser-«entrum». To av sabotørene ble dømt til døden, de andre fikk livsvarig fengsel.

Verden ble snart klar over at rettergangen i Egypt var riktig nok. Det tok imidlertid 7 år å oppdage at det var ugler i mosen andre steder i forbindelse med det «sørgelige eventyr» i Egypt, bak ryggen på år 1954's israelske forsvarsminister Lavon. Dennes forfalskede underskrift på ordrene om den hemmelige operasjon i Egypt var bare begynnelsen til «Lavon-affæren». I offisielle kretser i Israel ble det hurtig satt isving rykter, etter en «lekasje», at ordrene om å organisere og om ledelsen av sabotasjeenheten var undertegnet av forsvarsminister Lavon. Og slik lot i lang tid Ben Gurion og hans flokk uten skamfølelse Lavon ufriwillig, men taus bli den offisielle syndebuggen.

Hvorfor protesterte ikke Lavon da og straks mot denne sammensvergelse? Kanskje han var redd for at juntaen som han hatet og som hatet ham ville ha likvidert ham uten videre hvis han hadde åpnet munnen.

Tidlig i februar 1955 innkalte førsteminister Sharett, min gamle klassekamerat fra Gymnazia Herzlias dager — makelig anlagt, svak, men likevel meget fin og lærd — Lavon og krevet at han skulle gå av. På et fulltallig regjeringsmøte leverte Lavon inn sin avskjedsbegjæring, tok Sharett i hånden og sparserte bort uten å se på de andre regjeringsmedlemmer. Lavon fikk tilbake sin gamle jobb som generalsekretær i

Histradut (Israels fagorganisasjon). Hans munn var således forsegle, men han forventet utvilsomt bare den dag da han kunne avsløre de virkelige forbrytere.

Imens, da Lavon nedla sitt embete, ble Ben Gurion i hui og hast kalt tilbake fra sin «tilbaketrakket» i Sde Boker for å overta Lavons jobb som forsvarsminister i Israel. I løpet av ti dager, 28. februar 1955, satte han i gang det som FN's sikkerhetsråd kalte «et planlagt og forut arrangert» angrep på Gaza-stripen i Egypt.

Vi kjenner også til fjaskoen med den offensive krig mot Egypt, satt igang 29. oktober 1956. Men det var blitt for sent i historien selv for Ben Gurion og hans hjelpere å vinne offensive kriger på tross av FN og USA. Således ble status quo sanksjonert og en meget tilfredsstillende tingenes orden opprant for Ben Gurion & Co., iallfall for en tid. En overså to brennende problemer: at en million palestinaarabere fremdeles var i eksil, og ble mere og mere bitre og desperate for hver dag som gikk, samt den tragiske utvikling av fiendskapet og beslutningen hos hele den arabiske og muhamedanske verden om å bøte på den urett som var begått mot araberne i Palestina.

Ikke desto mindre utviklet tingene seg storartet for Ben Gurion og hans tilhengere: «Rescue Drives» innbragte massevis av penger, hundretusener av «inn-samlende» og «forløste» **Halutzim** (pionerer) skaffet ny arbeidskraft til å fylle tomrummene etter at araberne var fordrevet. Den jødiske opplysningsvirksomhet om **Aliyah** (immigration i Israel) og propagandamaskinen som skulle selge ideen om «Israel som sentralen for den jødiske nasjon» fungerte ganske tilfredsstillende. Imens ventet Lavon på sin dag i retten. Han arbeidet hardt for **Histradut** og samlet en stor tilhengerskare. **Histradut** ble regjeringens rival når det gjaldt Israels industri, sosiale spørsmål, arbeidsledighet og syketrygder. Så inntraff en liten episode og helvetets flammer brøt løs. Juntaens skumle røvervirksomhet ble plutselig avslørt.

12. september 1960 behandlet Israels retterflittige saker om falsknerier. Den tidligere ambassadør i Østerrike hadde forfalsket dokumenter mot Ben Gurion og fikk en dom på 15 år. Under disse rettsaker sa et vitne at han hadde sett et dokument hvor Lavons underskrift var blitt forfalsket i 1954 «i et sikkerhets-uhell». Ben Gurion be-

kjentgjorde straks at forældelsesfristen på tre år forbød å ta saken opp. Lavon krevet en undersøkelse. Alle anstrengelser fra Ben Gurion's side på å stoppe etterforskningen mislykkedes, og tilslutt beordret regjeringen selv slik etterforskning. Etter månedsvis av intense avsløringer, frikjente Ben Gurion's kabinett enstemmig Lavon for all skyld i det skjebnesvangre sikkerhets-eventyr i Egypt. «Riksadvokaten Gideon Hausner hadde i mellomtiden funnet sikre bevis for falskneri såvel som falskt vitneprov i en tidligere undersøkelse» (New York Times, 10. februar 1961).

På regjeringsmøtet ble Ben Gurion rasende. Han fornærmet sine kolleger og stormet ut av rummet. Så gav han sitt parti **Mapai** (Israels ledende politiske parti) ultimatum om å fjerne Lavon fra hans jobb i **Histradut**. Mens partiet kjempet med problemet i januar trakk Ben Gurion seg tilbake og regjeringen falt. På møtet i **Mapais** sentralkomite stemte 96 medlemmer mot og 159 for vedtagelse av resolusjonen om at Lavon skulle fjernes. Og Ben Gurions «ungegarde», Dayan, Peres, Abba Eban og Josephtal krevet Lavons øyeblikkelige avgang. Moshe Sharett var sterkt i mot avskjedigelsen av Lavon, og hevdet at **Mapai** skulle gjøre innsigelse mot at Ben Gurion dikterte hvem som skulle representere det i **Histradut**.

I møte i **Histraduts** eksekutivkomite senere, stemte 46 medlemmer mot å godta Lavons avskjedsbegjæring og 58 medlemmer (for det meste tilhørende **Mapai**-maskinen) stemte for godtagelse. Et medlem kalte avstemningen for «en umoralsk og urettferdig innrømmelse til diktaturet.»

Det var ingen tvil om den store seier vunnet av Lavon i hans lange kamp med Ben Gurion og mot et overmektig oligarki. Skjønt det lykkedes Ben Gurion å sparke Lavon ut av hans jobb i **Histradut** led han det mest skjebnesvangre tilbakeslag i sitt politiske liv. Under møtene i **Mapai** og **Histradut** foregikk det studentdemonstrasjoner i gatene i Jerusalem og Tel Aviv mot Ben Gurion og for Lavon. De bar plakater hvor det stod: «Dra til Sde Boker Ben Gurion og ta med deg Dayan og Peres. Vi godtar ikke ledere med elastisk samvittighet». Politiet rev istykker plakaterne og svinget sine batonger mot de opphissede masser. Fra da av pep publikum i kinoene til bilder av Ben Gurion og klappet for bilder av Lavon.

Solidaritetstanken —

Babels tårn nok engang?

(Forts. fra side 1)

Krustsjov kan ikke gi Kina det som det krever, for da svekker det Russlands motstandskraft mot Amerika.

Den russiske nasjonale solidaritetstanke er blitt sterkere enn den internasjonale. Vi har fått rike og fattige kommunist-stater, og de fattige kommuniststater allierer seg ofte med kapitaliststatene for å komme de rike kommuniststatene tillivs. Vi har fått en «Umwertung aller Werte».

Den internasjonale arbeider-solidaritet har brutt fullstendig sammen, og er blitt avløst av den nasjonale, folkesolidaritet.

Men Rocamboles er ikke død. Den internasjonale solidaritetstanke er dukket opp igjen, og denne gangen i form av internasjonal borgersolidaritet. President Kennedy opptrer nu som en ny borgerlig Karl Marx. I sin tiltredelsestale snakket han om «verdensborgere» og om solidaritet mellom alle «verdensborgere» uten hensyn til rase, eller religion. Og han er villig til å svekke den hvite manns posisjon overfor de farvede, noe som ikke Krustsjov tør eller vil gjøre. Han snakker også om at nasjonalfølelsen er for sterk, og han ønsker å blande sammen flere raser innenfor samme landegrenser.

Ben Gurion tilstod i sine egne beklagelser at det var en kampanje igang mot ham i pressen og i Knesset.

Selv de uskyldige, hjernevaskede jøder i Amerika begynner å komme med vanskelige spørsmål om Ben Gurion etter å ha vært ledet som får i alle disse år. (Fortsettes)

Vi har faktisk fått en ny slags kommunisme — borgerkommunismen.

Snart lyder vel parolen: «Borgerne har intet fedreland. Borgerne har ingen rase, ingen religion. Borgere i alle land, foren eder i et verdensborgerskap».

Men, som det gikk med den internasjonale arbeidersolidaritet, slik vil det også gå med det internasjonale verdensborgerskapet.

Det fins ingen solidaritet mellom en farvet og en hvit borger. Det fins bare konkurranse. Og de farvede har et fryktelig våpen som overgår selv atombomben, og det er fruktbarhet. Med sverd har de farvede tapt og atter tapt overfor England. Med fruktbarhet vil de tvinge England i kne på 20 år.

Vi ser allerede at FN, som skulle være den internasjonale borgersolidaritets utøvende organ, er i ferd med å spille fallitt.

I sitt skrift «Stornordisk Samband» skriver Quisling: «Alle de internasjonale institusjoner som er fremgått av liberalismen og marxismen har forfeilet sin påståtte oppgave som skulle være å sikre forståelse mellom folkene og fremme deres utvikling».

I sin tale på 10-årsdagen for NS stiftelse 17. mai 1943 sier han: «De germanske folk i Europa burde etter min mening møte den kommende katastrofe og på en eller annen måte gå inn for en germansk nyordning i Russland, som jo opprinnelig var en nordgermansk statsdannelse, og gjenvinne Russland for den europeiske sivilisasjon».

(Forts. side 8)

Harmageddon - -

Forts. fra side 4

Schweiz og Ceekoslovakiet. Huvfuddelägare i parisiska nöjesindustrien, generaldirektör i konsortium som äger omkring 400 theatrar, caféer, nattlokaler, danseplatser, maisons de rendezvous och handelsplatser för förbudna narcotika i Paris, Antwerpen, Bryssel, Marseilles, Genf och Lausanne.

Styrke: Bordelltrafiken og Nasjonernas förbund. Svakhhet: Gammalt guld och plattina»

Gustaf Ericsson nevner i sin berømte bok en rekke slike gangstere som opererte i Genf i mellomkrigstiden. Denne moderne jakobinerklubb som har verdens kaos som sitt endemål drev hjernevask av verdens avislesere ved sitt monopol på «trykkefrihet». Dagbladet her hjemme har vært et utmerket paradigma på hvorledes den sorte hånd bruker det trykte ords makt ved å forherlige forbrytelser og forbrytere i global målestokk. Vi kan bare ta frem Dagbladets skryt av en av den sorte ligas ledere Leon Blum eller av Mendez France, begge to franske premierministre, der har arbeidet iherdig i ligaens tjeneste for å demoralisere Frankrike og gjøre det modent for den permanente revolusjon. Dette slagord ble offentlig brukt av den sorte hånd, nemlig Leo Trotsky — Bronstein. En annen gangster av format var Basil Zaharoff, som på vegne av ligaen organiserte 25 kriger verden over.

Vi kan trygt si at den 4de republikk i Frankrike var en eneste rekke av forbrytelser og kjeltringstreker med det formål å legge landet øde. Resultatet ligger på bordet i dag og fasitten lyer ikke. Som England i dag takket være den sorte hånds-forbryterligaens-undergravning er blitt en tredjerangs makt, dumpet endeløst ned fra å være verdens ledende stormakt med rådevelde over en fjerdepart av den bebodde del av kloden, til å bli en fattigkoloni uten de fargede folks slavearbeide å soutinere på, uten annen stimulans enn «forna minnen», så er Frankrike et skyggernes rike, hvor man med komponisten Saint Sains kjente tonesetting i «Dance Macabre» synes å fornemme knokkelmenneskenes dans i måneskinn på kirkegården. Mystikeren de Gaulle er bare et selsomt mellomspill i det undergangsbetonte Frankrike. Blum, Horace Finally og Mendez France har gjort sin plikt.

At det virkelig eksisterer en slik forbryterliga i verden, som den sorte hånd representerer, har senest USA's

president Kennedy uttrykkelig uttalt seg om i fjor vår «FOLK OG LAND»s autentiske artikler i høst om president Franklin Roosevelts operasjoner med verdens hjernetrust i bakhånden, er et ikke mindre manifest bevis for gangsterligaens makt og muldvarpearbeide mot Europa i særdeleshhet og verden i sin alminnelighet.

I 1936, det samme år som Winston Churchill uttalte til general Wood at «nå må vi snart ta en krig med Tyskland og tilintetgjøre det», det samme år sendte den sorte hånds-ligaens ledelse i Frankrike et budskap til Franklin Delano Roosevelt med bønn om at presidenten må blande USA inn i Europas indre forhold og stoppe et hvert forsøk på å ødelegge ligaens makt ved å skape orden og rettferd.

Franklin Roosevelt som selv tilhørte en søsterorganisasjon av denne prominente forbryterliga i Frankrike, hva der forøvrig klart fremgår av «FOLK OG LAND»s oppsiktsvekkende artikler om trådtrekkerne og hjernevaskerne bak presidenten. Roosevelt var medlem av en mystisk-occult organisasjon som smykket seg med det karakteristiske navn: Den gamle arabiske orden for de adelige av det mystiske skrin.

Ja, det var skrinet med det rare i. Det har vi da alle til evidens fått føle på kroppen, og fremtiden vil syne det enda klarere. Det er synd at vi ikke kan bringe et bilde av Roosevelt iført sin pompøse narredrakt med all slags mystiske tegn og symboler og omgitt av sine medsamensvorne kumpaner, likeledes utstaffert med narrehette og krimskrams av enhver art.

Men skrinet med det rare i rummet mere enn USA's av det store amerikanske folk uønskede deltagelse i Europas ødeleggelse.

Her var det frihet for pornografi og handel med narcotika, hvit slavehandel og valutatransaksjoner, ateisme og ødeleggelse av moralen og all mulig annen form for destruktivt undergravningsarbeide, kamuflert under navn av demokratisk frihet.

På bordet ligger i dag regningen og den må betales. Takket være sprellemannens «New Deal» med menneskeskjebner og landegrenser, ligger nå verden som den har redet. Ungdomskriminaliteten florerer som aldri før og det Insanity-Fair som det europeiske fellesmarked tydelig tegner til å bli, er skriften på veggen, eller mannen i Johannesapokalypsen, som rider på en rød hest og har makten til å ta fredden fra jorden, så mennes-

Dødsdans -

Forts. fra side 4

«Jeg har ikke gjort noe!» stønner mannen. Han får et spark slik at han ramler overende sammen med stolen.

«Ja, hvis De slår mannen ihjel før han tilstår —» sier politipresidenten sint.

«At han skjøt oberløytnanten har vi et pålitelig vitne til, Deres sekretær så alt sammen. Fortell da, hva som hendte foran Hotel Alcron!»

Helena Reumann inspiserer sine granatrøde fingernegler. Hennes grønnaktige øyne forsvinner bak de lange vipper, og med dem forsvinner også den vanvittige redsel som utvidet pupillene hennes. Nå kommer det fram alt sammen. Hva i himlens navn skal hun fortelle? Hun var jo slett ikke i Alcron, hun har ingen anelse om hva som hendte. Bare ikke miste hodet. Bare ikke nå! Det viktigste er å vinne tid. «Jeg tror at bare politimesteren har rett til å stille meg spørsmål», og hun virrer hovmodig tilbake med hodet.

«Vær så vennlig å spørre dammen, herr Weidemann», skriker føreren for militærpatruljen fornermet.

Fru Pecha beklager ikke lenger at hun ikke har gått hjem. Her er det noe som ikke stemmer. Dette raffinerte ludder, denne Helena — hun var slett ikke i Alcron, ellers ville hun forlenget ha sladret om hendelsen. Enten var hun hos en mann, den gamle er jo ikke den eneste liebhaver — eller situasjonen er allerede så dårlig at hun ikke vil vitne mot en tsjekker. Hurtig legger hun papirene sammen, stikker dem i skrivemaskinen og venter spent. Da ringer telefonen. Fru Pecha tar mikrofonen av og er fast bestemt på å nekte at politipresidenten er tilstede. Dette teater får ingen lov til å forstyrre. En mannsstemme vil inntrengende snakke med fru Reumann. Godt, hvorfor ikke? Eller kanskje heller ikke? Da politipresidenten utålmodig griper etter høreret, lesper hun søtt: «Det er til fru Reumann, en herre vil snakke med henne».

kene skal slakte hverandre.

Om de krefter, de hvite blodlegemer, den motstand som reiste seg mot Churchill, Roosevelt og alle de andre skrinleggere av et blomstrende og livskraftig Europa med en standard opp til dets stolte historie, om disse krefter er det kort å si: For veik, for veik er kongens bue.

Og det endelige resultat tegner seg tydelig i horisonten, for forbryterligaens — den sorte hånds — endemål: Harmageddon!

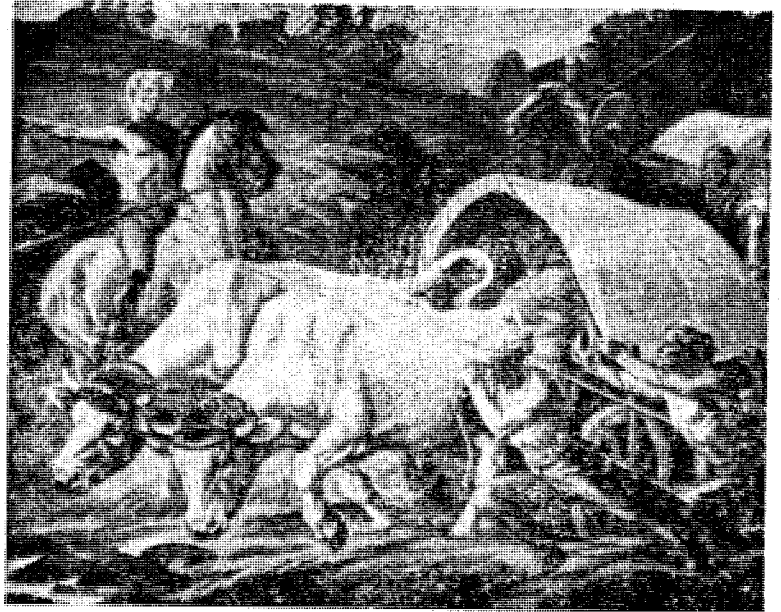
HANS EGEDE NISSEN.

Bergs Assuransesbyrå

ALT I FORSIKRING

Arbiens gt. 1 — Tlf. 44 49 94

Betraktninger - -

Germanere i folkevandringsstiden

(Wilhelm Uberrück)

Forts. fra side 5

Allerede i «Russland og Vi» (1930), det første programskrift for Nasjonal Samling, finner vi denne tanken om en samling av de germanske folk i det forestående verdensoppgjør som en grunn-tone. Det heter således her:

«Når det forholder seg slik som det virkelig gjør, at bolsjevismen er en sammensvergelse mot den nordisk inspirerte europeiske sivilisasjon — at den i første rekke går de nordiske livsidealer på livet — og at de største motsetninger i verden i vår tid reduserer seg til en tvekamp mellom bolsjevismen og det nordisk-europeiske prinsipp, — når det forholder seg slik, da må vi se det mest effektive botemiddel mot bolsjevismen og mot Bolsjevik-Russlands renker og anslag i et nærmere kulturelt, økonomisk og politisk samarbeide mellom de nordisk innstilte folk —»

I programmet for NORDISK FOLKEREISNING (1931) finner vi den samme sterke betoning av det nordiske. Det heter der (under punkt 15):

«Fremme kulturelt, økonomisk og politisk samarbeide mellom nordiske og nordisk innstilte folk over hele verden, og sikre vårt eget lands plass og innsats under de omveltninger og nydannelser som nå pågår — — —»

Verdenssivilisasjonen hittil er for en vesentlig del skapt og båret frem av den nordiske rase, og av nordisk innslag i andre folkestammer. Hele denne sivilisasjon er nå truet av mindreverdige rasers kulturnedbrytende bevegelser. Skal denne krise kunne overvinnes, er det en hovedbetingelse at de forskjellige nordiske og nordisk innstilte folk finner hverandre, og når frem til et redelig og forståelsesfullt samarbeide for verdensorganisasjon og fredelige utv.kl.ng.»

På NS riksmøte i Oslo 29. juni 1936 tok Quisling i en stor utenrikspolitisk tale spørsmålet opp i sin fulle bredde, og utformet en resolusjon som ble lest opp og ble vedtatt med ovasjonsmessig bifall. Hvis en med Tyskland mener et samlet Tyskland kan resolusjonen godt gjelde som norm også i dagens situasjon: Den hadde følgende ordlyd:

«I betraktning av at et fredeleg samarbeide mellom alle nordiske folk og i særdeleshet mellom England og Tyskland, er nødvendig forutsetning for Europas og verdens fred, og for vår redning fra kaos og katastrofe, og i betraktning av at hele den sivilisasjon som er skapt av den nordiske folkeætt og nordisk innslag i andre folkeætter, og som blir båret av de nordiske og nordisk innstilte folkesamfunn og stater, nå holder på å skulle ødelegges av kulturødeleggende bevegelser, båret av artsfremmede folk, er det en hellig plikt for alle nordiske folk verden over å overvinne denne verdenskrise.

Nasjonal Samling samlet til riksmøte i Oslo 27. juni 1936 oppfordrer alle av nordisk ætt og innstilling i alle land, nordmenn, svensker, dansker, islendinger, færøyinge, tyskere, briter, nederlendere og flamlendere og alle andre av nordisk blod og ånd, til å slutte seg sammen i en Nordisk verdensbevegelse for å skape fred og samarbeide mellom alle nordiske folk verden over og føre kampen for vår nordiske kulturs frelse og fremgang. Nasjonal Samling vil representere dette stornordiske samarbeid for Norges vedkommende, og riksmøtet anmoder Nasjonal Samlings ledelse om å ta de nødvendige skritt til organisasjonen av et slikt verdensforbund hvis hovedsete bør være i Oslo. Nordiske i alle land, slutt dere sammen!»

RAGNA.

«Nordens Dardanellerne» -

(Forts. fra s. 1)

Den vestlige forsvarsstrategi i dette rum må riktignok ikke være statisk, men dynamisk. Den må altså ikke innskrenke seg til minelegging av Østersjø-utløpene og sjøstridskrefter som bare er tilstrekkelige til kystforsvar, men ikke er tilstrekkelige for høysjøoperasjoner. Det blir herunder stillet spesielle sjøtekniske krav, idet «det baltiske hav» frembyr spesielle betingelser. I motsetning til Pacifik nemlig, hvor små landområder er omgitt av uhyre vannmengder, og også til Middelhavet med sine store vanddyb, strekker Østersjøen seg som en relativt smal og flat havtunge inn i de veldige og kløftede landmasser i Nordøst-Europa. De må influere på karakteren av forsvarsoperasjonene i disse farvann.

Hverken den sjette amerikanske flåte, som frembyr det vesentligste maritime avskrekingsmiddel i Middelhavet, eller den syvende amerikanske flåte, som oppfyller denne oppgave i Pacifik, kan derfor gjelde som forbilde for Østersjøen. Her kreves det mange små forband, fremfor alt til bekjempelse av ubåtene — mange små forband som må føres stramt og likevel elastisk. Det kommer videre an på et intimt samarbeide av sjøstridskreftene med hærstyrkene og luftvåpnet i det nordøstlige NATO-område.

For å kunne makte alt dette, må de deltagende makter — altså i første rekke Bundesrepublikken og Danmark — være beredt til å styrke betydelig de hittil ganske beskjedne krefter i dette rum. For de tilstedeværende flåter, hærer og flyeskadrer er ikke på langt nær tilstrekkelige. I tilfyllt samarbeide mellom det fri Tyskland og dets skandinaviske forbundsfeller er det altså fremdeles meget å utrette.

For å forstyrre slike anstrengelser vil Sovjetsamveldet også i fremtiden sette inn alt som står til forføyning av politiske og propagandistiske midler. Ved siden av Bundesrepublikken, vil fremfor alt Norge og Danmark måtte bære betydelige psykologiske belastninger. Det ble tydelig allerede av Nikita Krustsjovs forbitrelse da han i sin sibiriske samtale med Kekkonen bebredet København og Oslo for å gjøre felles sak med de tyske «militarister og revan-chister». For de skandinaviske land er slike massive angrep fra Kreml ennå uvannt, noe som meget tydelig viser seg i holdningen til deres sterke nøytralistiske presse.

De ansvarlige statsmenn i Danmark og Norge må ikke la seg irritere av det. Det kommer jo an på å motstå like nøkternt som energisk de

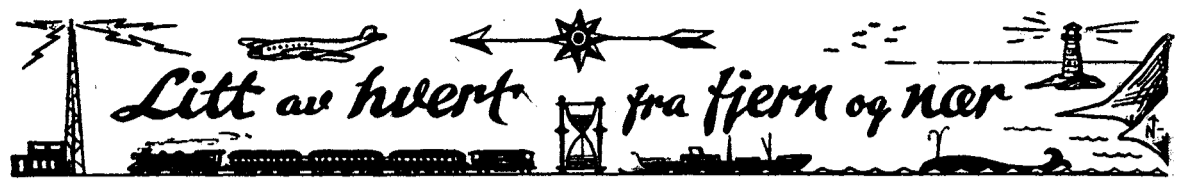
sovjetiske betrebelsler på å forvandle Østersjøen til «en rød innsjø». Og dertil vil ikke bare militære forholdsregler være nødvendig, men også virksom innvirkning på offentligheten i den vestlige verden. Forholdene i Østersjøen er nemlig i stor utstrekning ukjente, noe som gir den sovjetiske propaganda muligheter for her og der å gjøre inntrykk med sine teser. Derfor må det psykologiske forsvar stilles ved siden av det militære.

DEN RØDE HARPUN

Efter vurdering av NATOS hovedkvarter i Oslo lar sovjetblokkens forholdsregler i Østersjø-rummet tydelig er kjenne, at Sovjetsamveldet i krigstilfelle vil sette alt inn på å ta «Nordens Dardanellerne» i besiddelse, for å skaffe seg maritim operasjonsfrihet i Atlanterhavet. Som med «en rød harpun» tar Moskva her sikte på det vestlige forsvars hovednerve, nemlig forbindelses- og forsyningslinjene mellom USA og Europa. Militært er stillingen kjennetegnet gjennom følgende kjennsmerker:

1. Sovjetsamveldet har i Østersjøen stasjonert den sterkeste del av sin flåte. Under Sovjetsamveldets, Polens og Sovjetsonenes (Øst-Tyskland) flagg er her følgende krigs- og hjelpeskib i aktiv tjeneste: 5 kryssere, 53 zerstørene, 4 fregatter, 112 ubåter, 259 minesøkere, 230 schnelbåter, 115 landingsfartøyer og hjelpefartøyer, samt 133 jagere. Ved hjelp av reserve- og skoleenheter lar disse fartøyer seg supplere med nok 1 krysser, 27 zerstørene, 46 ubåter, 1 minelegger og 105 minesøkere. Flåteenhetene blir understøttet av 494 marinefly, såvelsom av nesten 850 maskiner fra luftvåpnet som er stasjonert ved Østersjø-kysten. Dertil står overordentlig sterke landingstroppeklar til innsats.

2. Sovjetblokkens østersjøflåte støtter seg på et befestningsaktig utbygget basis- og forsyningsystem langs hele kysten av det sovjetiske maktområde, som måler nesten 2.000 kilometer. En oppregning av de røde flåtestøttepunkter, som samtlige blir eller er forsynt med sterke befestningsanlegg, gir et ganske inntryksfullt bilde: Kronstadt, Leningrad, Reval, Riga, Libau, Pillau, øyene i Luga-bukten, de baltiske øyer, Memel, Samlandkysten, Gdingen, Hela, Stolpmünde, Swinemünde, Peenemünde, Wolgast, Sassnitz og Warnemünde.

FN I KONGO.

Den ledende amerikanske sosiolog, professor Ernest van den Haag ved New York-universitetet, erklærte etter tilbakekomsten fra en reise i Kongo at FN-troppene hadde gjort seg skyldig i så å si alle forbrytelser. Han hadde i sykehusene sett dusinvis av sårede barn, som angivelig var blitt såret av FN-soldatenes bajonetter. Soldatene hadde ikke veket tilbake for noe, hverken for mord, for voldtekt eller for rov. De verste var inderne. I tilknytning til dette kan det ha sin interesse å nevne at den svenske sjefen for Kongooperasjonene Sture Linner nå skal trekke seg tilbake. Han har formodentlig gjort jobben for Grängesbergssyndikatet nå og vender tilbake til selskapet. Isteden har den gule generalsekretær ansatt en svart visegeneralsekretær til å ta seg av sakene i Kongo etter svensken. Og vi skal være enig i at det ikke er noen jobb for én hvit mann.

3. De innenlandske kommunikasjonsforbindelser fra det sovjetiske rums vesentlige industriområder til de nevnte støttepunkter har blitt og blir utbygget med stor besluttsomhet. Det i Sovjetsonen planlagte og påbegynte kanalsystem for eksempel, som skaper en direkte vannvei fra det bøhmisk-mähriske industriområde til havnetrekanten Warnemünde-Rostock-Wismar og også gir forbindelsen med den planlagte og påbegynte oljeledning Baku — Frankfurt/Oder, har således en eminent militær betydning.

Riktignok — betoner man i Oslo — kan den subpolare sjøstrategi, altså de maritime operasjoner under Nordpolens ismasser, fremtidig vinne i betydning for Sovjetsamveldet, men USA har her et teknisk forsprang. Heller ikke ishavskanalen fra Leningrad over Onegasjøen til Bjelomorsk, som er skapt av Sovjetsamveldet med hensynsløs innsats av alle krefter som kunstig sjøforbindelse mellom det baltiske hav og de nordlige farvann, kan by Kreml noen erstatning for de vestlige østersjøutganger. Kanalen er nemlig bare farbar 6 måneder i året (mai til oktober) og gjennomfarten varer 12 til 14 dage. Den er dessuten innskrenket til skib av midlere zerstørerstørrelse — inntil ca. 2.800 tonn. Endelig er denne vannvei meget sårbar for luftangrep.

GENERAL WALKER MOT FN.

Når vi skriver om FN, så kan vi nevne at general Walker, som fikk sparken fordi han i Tyskland hadde lært sine amerikanske soldater om kommunismens farer, er vendt tilbake til USA, hvor han holder store offentlige møter og angriper FN på det kraftigste. Det gjelder både den forrige generalsekretær, som han karakteriserer som «en rød svenske» og den nåværende. Walker vil etter hva det opplyses stille seg som kandidat ved neste presidentvalg.

SOVJETSPION I ISRAEL.

Israel Beer, den internasjonalt kjente israelske militær ekspert og forfatter er dømt av en rett i Tel Aviv til 10 års fengsel for spionasje.

IKKE SOVJETSTØTTE-PUNKTER I EGYPT?

Nasser har underrettet den amerikanske regjering om at

Solidaritetstanken -

Forts. fra side 6

«På dette dobbelte grunnlaget — germansk rasebevissthet og idealistisk livssyn — måtte tidens to store tanker nasjonalitetstanken og solidaritetstanken, forenes i en nasjonal sosialisme med bevaring av individets rett, det private tiltak og den private eiendomsrett».

Kort før sin død uttalte han i retten: «Det var ikke noen kamp mellom stater som nå trakk opp. I verdensprosessen utvikling var det kommet så langt at nå begynte kontinenter å danne seg, og det som skulle komme ut av denne prosess, og som kommer ut av denne prosess, det var Europas Forente Stater, en sammenslutning av Europa.

Det var også en ny verdensanskuelse som banet seg frem — det var en nyordning i det sosialøkonomiske liv, man kan kalle det hva man kalle det vil.

I Russland kalte de det en tid i sin overdrevne form bolsjevisme — Man kan kalle det kommunisme, man kan kalle det nasjonalsosialisme —

Det var iallfall en ny tid som kom i Europa, en stor ny tid, og bakom den nye tid var også en stor religiøs omveltning, som banet seg frem —

Vi ser i dag tydelig at Quisling får rett. På en eller annen måte blir det Europas Forente Stater, hvor også Russland er med. Det blir et fedrelandenes Europa, bygget på den nasjonale solidaritets-

alle meldinger om opprettelse av sovjetiske marinestøttepunkter på den forente arabiske republikks område ikke er korrekte. Men fortsetter USA sin gamle Israel-politikk kan det kanskje gå troll i ord?

KONG BORIS BLE IKKE MYRDET.

Efter den bulgarske kong Boris III's død i slutten av august 1943 ble det hevdet at dødsfallet, som inntraff etter et besøk i Hitlers hovedkvarter skyldtes gift, som han hadde fått fordi han «motsatte seg Hitlers krav». Etter hva DEUTSCHE WOCHEN-ZEITUNG meddeler har Institut für Zeitgeschichte efter langvarige undersøkelser nå slått fast at tsar Boris under flyveturen over Karpaterne fikk en skade i lungene. Det dannet seg en blodpropp og døden skyldes denne.

ROS FOR KONSENTRASJONSLEIRLEGE.

I Münster har den tidligere konsentrasjonsleirlege dr. Gaberle stått for retten. Blant vitnene var det også allierte offiserer. Den britiske luftvåpenoberst Day roste dr. Gaberle, kalte ham sin venn og bekreftet at også de andre medfanger satte dr. Gaberle meget høyt. Den hollandske forbindelsesoffiser ved NATO i Paris, oberstløytnant Koch sa at mange fanger var blitt reddet av dr. Gaberle. «Selv om det dreier seg om en SS-offiser, vil jeg gjerne gi anklagede min hånd», sluttet hollenderen sitt vitneprov.

idé, og hvor det nordiske prinsipp er den samlende og sammenbindende kraft, materialisme må vike plassen for troen på Universets guddommelige, politiske makt.

O. K.

FOLK OG LAND

Klerschowsgt. 5, Oslo
Telefon 37 76 96
Boks 3214

Abonnementspriser:

Kr. 30,- pr. år, kr. 15,- pr. halvår i Skandinavia. Utlandet forøvrig: kr. 35,- pr. år, kr. 17,50 pr. halvår. I nøytralt omslag kr. 40,- pr. år, kr. 20,- pr. halvår

Løssalg 75 øre

Annonsepris:

32 øre pr. millimeter over en spalte.

Bruk postgiro nr. 10458.

Utgiver A/L Folk og Land